

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Demonstratio Aristotelica de motore primo: aliæque Antiquorum
examinantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

quæque à nulla antecedenti causa causetur, sed à se fit: ut constat ex constitutis 3.4. & 5. principis: atque omnia, quæ in tempore cernimus fieri, atque oculis ipsis deprehendimus, ab alio sunt, ac non à se, ut constat ex primo, & secundo principio: ergo in eis nequit dari circulus mutuarum causalitatum, & causarum, neque earum infinitus processus, quin ad primam aliquam causam, quæ à se, seu non ab alio fit perueniat, à qua series causarum, & causalitatum inchoatur. Hæc autem causa prima à nullo facta, sed à se, atque entitate sua promerit existens, quæ hoc dictum demonstratur, & est, & vocatur Deus: ergo evidenter demonstratur esse, atque existere Deum.

2. In hanc tandem, cuiusque principia reuocanda est terra S. Thom. vt demonstratio sit, quæ sic habet. Aut omnia, quæ sunt, contingencia sunt, aut aliquid est necessarium in existendo. Si hoc, id contendimus scilicet Deum necessarium existere. Si primum: ergo cuncta, quæ sunt, potuerunt non esse: ergo possibile fuit, vt aliquando nihil existeret: ergo, & quod cuncta essent impossibilia, quod pugnat contradictorie cum primo, quod admittitur, quod cuncta sint contingencia, & cum experientia omnium, quæ existere videmus. Ultima consequentia evidens ex penultima est: quia nihil potest à seipso fieri, quare admittendum est in rebus ens ali-quod necessarium, à quo contingencia reliqua fiant, scilicet Deus. Quod si dicas pericula in mundo fatali quadam necessitate à suis causis pro certa duratione fieri: de causis argumentum redibit, atque in processu infiniti causarum demonstratam repugnantiam recideret: vt ibi S. Th. indicat, ac proinde ad primam hanc demonstrationem, cuiusque principia deuenerunt.

3. Demonstratio secundæ à mirabili hoc vniuersi artificis petenda est. In quo tanta rerum machina, varietas, coherencia, consonantia, proportio atque in propriis vniuersi cuiusque fines, & vniuersi aptissima dispositio ac destinatio: colorum, altorumque, quibus variegantur pulchritudo, inflexus, motus, vicissitudo, & succellio, vt dies, menses, annos, temporaque terræ commode distribuunt: diuersi elementorum, & quatuor illarum primarum qualitarum concordia, vt se tueantur, atque mixtorum redintegratio interitu per generationes simillimam, continua successione species adferunt, conspiciunt: vt, ni sensu ipso careamus, ab aliqua tandem praestantissima causa, & mente vigilantissima, cuncta fieri, iugiter tractari, & providentia petenti regi, atque administrari debeamus fieri, vt luculenter expendit legendus hæc de re Cicero toto fere lib. 2. de natura Deorum pro sententia Stoicorum dissertans. Etenim (vt de arte factis reliquis fideam) si stupidi, ac vecores merito haberetur, qui horologium rotatum casu, ac sine cuiusquam solerti industria fieri, mouerique asserebant: quæ vniuersum arte facta omnia, adeo ratione & arte constant, vt euidensissimum sit à nullo agente rationis, & artis experte fieri potuisse: ergo euidens longe erit naturalia omnia, quæ subtilioris, longèque nobilioris structura sunt, & sublimiori arte mentisque, quam sit humana, & creata provenire.

4. Dedit olim demonstrationem hanc Chrysippus apud Ciceroem loco citato. Si enim, inquit ille. Est aliquid in rerum natura, quod hominis mens, quod ratio, quod vis, quod potestas humana efficere non possit. Est certe id, quod illud efficit, homine melius: atque res celestes, emnesque ea, quarum est ordo sempiternus, ab hominibus confici non possunt: est igitur id, à quo omnia conficiuntur homine melius: id autem quid potius dixerim quam Deum? Accedunt miracula, portentaque, quæ ultra omnem naturæ ordinem, potestatem, atque virtutem exsuperant: aperta adhuc occultæ Deitatis argumenta: quandoquidem artis magicæ effectus, eo quod ultra omnem visibilis facultatis virtutem elati, ingentem ad reuocandos ab Atheismo perditissimos homines magos habere energiam: miracula enim præfata ultra inuisibilium etiam creaturarum virtutem sunt posita, atque Dei potestas sequestrata. Adde futurorum vaticiniaque nisi ab omni scia mente (siuina nempe) sub ea, qua prænuntiata sunt, comprehensione, ac certitudine præsciri non posse euidensissimum est. Hæc demonstratio præter citatos Philosophos, & S. Th. via quinta Patres videntur. Dionys. Aphanat. Nissen & alij communiter, quos Doctores Scho-

Christoph. de Ortega, de Deo Pao, Tomus I.

laistici imitantur. Vide nostros Lessium, & Theophilum Raynandum supra à n. 6. tandem multa accurata eruditio exornantes.

5. Demonstratio Tertia, ex immobili semper, vbique gentium, & nationum, constantique apud omnes homines persuasione, quod Deus sit: cum tamen ea, quæ euidens, ac certæ sententiæ non sunt, neque apud omnes, neque diu, nedum semper, inualecant. Hanc demonstrationem aureis hæc verbis dedit citatus Cicero 2. de natura Deorum. Col. 5. quod (scilicet esse Deum) nisi cognitum comprehensumque animis haberemus, non tam stabilis opinio permaneret, nec confirmaretur diuturnitate temporis, nec vna cum sæculis, ætatisque hominum inueterare posuisset. Etenim videmus ceteras opiniones falsas, atque vanas diuturnitate extabuisse; quis enim hypocaustum fuisse, aut Chimeram putat? quæve annis tam exerts inueniri potest, quæ illa, quæ credebantur apud inferos quondam portenta, eximebat opinio enim eorum delet dies, natura iudicia confirmat. Nec minus luculenter eundem discursum expendunt Patres citati in præfatione disputationis.

6. Demonstrationem existentie Dei quartam confecit iam pridem Regius Pates. Psalmo 72. dum pedes suos penè à veritate, & virtute motos esse testatur, dum tidentem peccatorum in hoc sæculo fortunam; tristem verò iustorum videbat; quousque in perditorum hominum nouissima meditatione inchoat: quæ etiam me iudice vnica, vel præcipua saltem, est immortalitatis animorum nostrorum demonstratio; ea verò in hunc ferè modum de morali philosophia depromitur. Euidens ex lege naturæ, & rationis naturalis lumine est, præmia probis, & felicitatem debere; prauis autem supplicia, atque arumnas: ergo nequit in hac rerum omnium vniuersitate deficere, qui vtriusque tandem vicem possit rependere: consequentia est euidens: debitum nullum de re impossibili esse potest; quis enim dicat alicui debere Hyocerum, vel Chimaram? essent autem proborum præmia, & prauorum supplicia impossibilia, ni in rebus esset ea vtriusque insignenda potestas: Atqui in hac vita non fit, quam facilius, atque abundantius perdit homines plerumque agunt, iusti verò infelicis, duriusque; ergo id erit præstandum in alia, quæ à morte inchoetur, à principe vniuersi, quem penes ea omnia compendiandi, ac vitæ exorbitantias ad æquum reducendi ius sit, & potestas suprema.

CERTAMEN III.

Demonstratio Aristotelica de motore primo: Aliæque Antiquorum examinantur.

1. QVas hæcenus dedimus solidæ, atque irrefragabilis existentie Dei demonstrationes nobis sunt viæ; cui de aliis, quæ circumferuntur, non ita iudicemus. Sed verò discursus huius de Motore primo vetustari, & Aristotelis qui toto 7. physicorum, & lib. 8. text. 27. illum primo adiunxit, & S. Thom. qui illum loco illo citato illustrauit, authoritati ea debetur reuerentia; vt seorsim eius vis examinetur: neque si à demonstratione deficere deprehendatur, acuatim cum reliquis iuniorum discursibus, à demonstrationibus relegetur. Est autem in hunc modum præfata demonstratio: quidquid mouetur ab alio moueri debere certissimum est, atque euidensissimum: atque pleraque moueri experimur: ergo euidens est ab alio moueri. Maiorem euidens hoc argumento putant: quia nihil à seipso moueri posse euidens est. Nam mouens est ens in actu; quod mouetur ens in potentia: at implicat idem secundum idem ens in potentia, & in actu simul esse: ergo implicat idem moueri à seipso. Iam verò, si ab alio mouetur quidquid moueri experimur, implicat in his, quæ ab alio mouentur in infinitum progredi, non minus quam in his, quæ ab alio sunt: deueniendum ergo tandem erit ad aliquid immobile, quod actu cetera moueat mobilia: ac proinde ad motorem

motorem primum, nempe Deum existentem, cum non existens nequeat aliud mouere.

2. Ceterum, si argumentum hoc ad motionem acti-
nam tandem, & prolixè reducat, atque in primam re-
cidat demonstrationem, demonstrationis energiam, atque
evidentiam non videtur attingere, in sola motione pas-
siua persistens, vt à prima illa demonstratione recedat.
Etenim de physica adhuc motione. (Nec de intentionali
etiam, qua Deum à se moueri propriè tam certum est,
quam Deum viuere) Maior propositio, adeo incerta est,
vt falsa potius appareat. Patere id quidem videtur in plu-
ribus, quæ seipsa secundum actum vitalem, ad actum for-
malem, quem in seipsis causat physicè mouere, ex peri-
mur, in lapide sua grauitate centum petere: In aqua se
in pristinam frigiditatem reuocante; in omni viuente co-
gnoscente, & appetente. Illud autem argumentum, quo
maior hæc demonstrari putabatur, nullius est ponderis.
Licet enim ens in actu nequeat esse simul in potentia res-
pectu eiusdem; bene tamen respectu diuersorum: vt
patet in enumeratis, quæ sunt in actu virtuali frigidita-
tis, præsentia in centro, & actum vitalium appetendi,
& cognoscendi; non autem, vt sic, in actu formali eo-
rum, sed in potentia vt illis in eodem instanti moueant-
ur, sique in eorum actu cum illa formaliter recipiunt.
Nec satis est hæc omnia à generante moueri: cum virtu-
tem ad eos motus ab illo in generatione recipiunt.
Cum autem in generationibus processus in finitus repu-
gnet, sistendum tandem erit in motore primo immobili:
verum si non ab alio factum generantem admittatur, in
passiuis motibus processus infinitus non incurritur: quare
ad primam demonstrationem de generationibus recur-
rendum erit, neque ex eis, quæ passiue mouentur præ-
cisè, quidquam euincetur.

3. Memorati Recentiores Murciani, vt robur Aristoteli-
cæ huic demonstrationi ministrarent, supponunt: omne
mobile necessariò esse perfectibile eo, ad quod mo-
uetur: ita vt nec formaliter, neque eminenter tam per-
fectum sit se solo quam coniunctum ex se, & termino
ad quod mobile est: alioquin in casum ad illum mouere-
tur, mobileve esset, vt per illud perficeretur. Suppo-
nunt secundò. Causam adequatam actiui in se conti-
nere debere totam perfectionem, quam dat effectui, vel
formaliter, vel eminenter: ita, vt tam perfecta se sola
sit, quam coniunctum ex ipsa, & effectui; alioquin ex-
cessus perfectionis illius coniuncti, necundè, sed quasi
ex nihilo oriretur: cum non à causa adequata, quæ il-
lam non habebat, ac proinde nec dare illam poterat.
Item non magis daret affectui perfectionem, quam eam
ab eo reciperet: cum inde ipsa dicitur, perfectiorque
euaderet. Ex quibus euidenter inferitur, nihil à seipso
adequate posse moueri. Nam moueri nequit, nisi ad id,
quo perficitur: ex suppositione prima: ac rursus, si
causa adequata eius motus, & termini per illam acqui-
siti sit, perfici eo non potest: ex suppositione secunda:
ac proinde neque ad illum moueri; quod cum eo, quod
mobile ad illum sit, contradictione repugnat: ac proinde,
si in primo motore, Deo, saltem inadéquato sistatur,
qui nullatenus effectibus perficitur, processus infinitus
motorum & mouentium vitari non poterit.

4. Sed etiam non maiori operæ pretio præfati Re-
centiores pro ea demonstratione decertant. Primam
suppositionem Athei admittunt. Secundam autem facile
negabunt, rationis philosophicæ momento non exiguo.
Etenim præcontinentia causæ actiue adequatæ respectu
effectus talis esse non debet: bonitas, & perfectio
maior ex effectu ipso rebus non acreascit, quam in so-
la causa præhabebatur. Patet id quidem in causis vni-
uocis, v.g. in calore, vel luce, quæ similes effectus
edunt, & tamen ex calore producto, & producente
maius quid caloris extensiuè saltem in rebus est. Negare
autem calorem esse æquatum agens caloris alterius:
quia cum calore necessariò concurrat Deus. Supponit
aliunde probandam existentiam Dei, quæ probari hoc
argumento intendebatur, atque ab Atheis negaretur:
quia adequatio causæ solum, vt summum, requirit,
quod prædicatis effectus omnibus totidem formaliter,
(si causa vniuoca sit) respondeant; si autem æquiuoca
eminenter in prædicatis causæ perfectioribus; sed neque
in causis adequatis æquiuocis verum est ex ipsis, & effe-

ctu maius aliquid, atque extensiuè saltem perfectius non
resultare. Quia eminentissima præcontinentia è conce-
ptu suo non dicit totam effectus perfectionem in causa
formaliter esse: vt illam, quasi à se abdicet, vt effe-
ctui donet: quemadmodum in ciuilibus donationibus
contingit: quin actione, & effectu perfici extrinsecè,
& ditari agentia citra dubium Philosophis est. Idque
eorum ad actiones, & effectus producendos inclinatio,
& exigentia suadet: quæ maior ad eum finem propen-
sio est, quam in mobili ad terminum, quo mouendus
est, admitti ab illo queat: & tamen inde recentes (&
bene) colligunt in supposito primo terminum perfe-
ctiui, & perfectionem mobilis necessariò esse debere,
quamquam & hoc suppositum negari etiam possit: quia
agentia non tam suo, quam vniuersi bono in operatione
ipsis extrinsecè videntur consilere.

5. Quod autem in Deo, quæ causa æquiuoca rerum
est aliter res accidet, ex eminentissima, atque omnino
independenti Dei virtute, & perfectione colligitur: in
quo prædicata omnia, & perfectiones creaturarum, ab
intimis eorum imperfectionibus supputata inveniuntur:
quare neque intrinsecè creaturarum accessu, neque ex-
trinsecè operatione, & effectibus perfici potest: nec
de se in eos inclinatur, sed libere prorsus ob fines alios
in rebus ponit. Denique quam debile est argumentum
hoc, & Recentium fulcrum recitatum sit, vel inde satis
apparet: quod nemo hactenus ex eis concursum Dei
ad creata omnia edenda necessarium probauerit, sed
aliunde; cum tamen ex eis principiis, si ita, vt à Re-
centibus affirmantur, firma consistere, immediatè
etiam Dei concursus ad singula, & omnia creata eden-
da, omnino conuinceretur: vt consideranti statim pate-
bit: ex quibus omnibus liquet, primum motorem im-
mobilem, nempe Deum, esse passiuo rerum motu præ-
cisè nullatenus demonstrari, nisi ad primam demon-
strationem recurratur.

6. Demonstrationem quintam à gradibus entis, ma-
gis, ac minus perfecti in hunc ferè modum, quarto loco
instruebat S. Th. in entibus, quæ videmus, alia aliis no-
biliora, & perfectiora sunt: ac quodvis est magis, qua-
tenus accedit magis ad id, quod est summum, & maximè
tale: ergo datur ens summum è possibilibus, & maximè
perfectum: scilicet Deus. Atamen minor est falsa. Nam
maius solum dicitur respectu minoris, cum quo solum
comparatur, quodque excedere dicitur, cum quo solum
& summum respiciat: vt patet in numeris in quibus
maius, & minus est, quin summum in numero sit, atque
in aliis pluribus: quo ruit fulcrum quod huic demon-
strationi supponit noster Valentia. Posito enim (inquit
ille) quod sit aliquid maximum in suo genere entis,
manifestè inferitur illud esse summum è possibilibus, at-
que adeo Deum, à quo possibilia esse recipiant: &
quod proinde nequeat superare. Sed primò: quæ de-
monstratione ponitur à Valentia summum in genere entis
existere: Deinde: cur non poterit ab aliquo possibili
aquare, licet non ab existentibus? Nam æquale ab æqua-
li fieri posse compertum est.

7. Eandem demonstrationem fulcire conatur duplici
via subtilis Recentior noster Antonius Perez sepe hoc
tomo citandus. Primò: quia entium perfectiorum, &
perfectiorum infinitus processus repugnat. Ponamus
enim ens album à nigro perfectione excedi; quod tamen
ab alio albo perfectione excedatur, & sic vicissim al-
bum aliud à nigro alio sine fine excedatur: nullum
que erit in toto cumulo eorum album, quod non à
nigro, neque nigrum, quod non ab albo excedatur:
quare collectio alborum collectionem nigrorum excedet,
atque ab ea excedetur, quod implicat. Dandum ergo erit
de facto aliquod ens summè perfectum, ne in eiu-
modi repugnantem infinitum progressum abeat. Sed primò:
hoc alternatiuum argumentum aequè infinitam quantita-
tium, siue continuum, siue discretum impugnat: cum
tamen opinionem illud affirmantem euidenter non re-
pellat. Secundò: esto: demonstretur repugnantia proces-
sus infiniti presentis. Dicit Atheus: non probari eius-
modi processum infinitum entium perfectione inequalium,
nisi detur aliquod ens de facto, omnium præstantissimum,
cui enim, vt diximus æquale ab æquali possit produci,
vel assignata specie præstantissima singularium perfectione
æqualium

aequalium continua generationum successione, ut de Phemico dicitur, saluabitur ens, quoad speciem omnium praestantissimum, tamen pluribus aliis speciebus eiusdem perfectionis aequale (quod Deo repugnat) quin processus infinitus inferatur, ni detur ens summè perfectum magnitudine Deo digna perfectionis.

8 Secundo, eandem demonstrationem confirmat, quia, vel datur inter existentia ens summè perfectum, etiam è possibilibus sine imperfectionis mixtura, & habetur intentum: vel non datur, & tunc omnium collectio erit optimum existentium. Vbi enim partes bona finita sunt, totum melius partibus fore euidens est, sed tota haec collectio nequit esse optimum omnium, tam possibilem, quam existentium: quia ex imperfectis partibus totum absque imperfectione, atque optimum ex possibilem, ut existentibus esse constare nequit: ergo datur aliud ens optimum sine imperfectionis mixtura, nempe Deus. Fateor ingenij mei, siue tarditatem, siue ingenuitatem his subtilitatibus non tangi, vnde collectionem omnium existentium perfectissimam eorum, quae dantur ostendunt Recentiores fore ens summè perfectum è possibilem, atque sine imperfectionis mixtura, quod ab Atheis negatur, forteque lat argumentum supponit, ut sit optimum existentium, & non fore tale iterum probat, non autem omnium possibilem, & sine mixtura imperfectionis, ut tale ens dari itant, ac post modum collectionem illam à tanta perfectione excludendo in contradictionem Atheos cogunt, atque in ens ita perfectum admittendum eos agant. Dicunt enim se solum admittere in rebus collectionem esse perfectiorem entibus distributis, ac proinde perfectissimum existentium, non autem possibilem, & sine imperfectionis mixtura, idque solum eo argumento cuncti.

9 Sextam demonstrationem ex Anselmi doctrina recitata, & confutata, quaest. 1. cer. 3. à num. 1. ita instruat Valsequez nollet, acutam eam appellans. Deus est id, pro nihilo melius cogitari possit, sed id, quo melius excogitari nequit, in sola cogitatione esse non potest, sed in statu existentiae realis: ergo Deus est in statu existentiae realis. Quod demonstrandum erat. Minor sola probationem desiderat euidenter, ut euidens discursus sit. Habet autem euidensissimam: quia melius esse habere existentiam re ipsa & cogitatione, quam in cogitatione sola, per se euidens, & notissimum est. Deteximus autem discursus huius aequo rationem citato loco, à num. 2. quare eam in praestantiarum iterum detegere superflui atque otiosi laboris esset. Discursus alios, qui nostro Molinae demonstrationes videbantur, adeo à demonstratione distant: ut id ostendere, ne alijs decipiantur, opus non sit.

CERTAMEN IV.

Nouiorum demonstrationes de existentia Dei reiciuntur.

1 Demonstratorem septimam excogitauit Falsolus nostro loco citato, ex causa finalis ratione, in cuius seriem deueniendum tandem esse in primam aliquam causam finalem, quae Deus est, contendit, sicut in serie causae efficientis demonstratione, ostendebatur. Irrito tamen laborat. Primo: quia in serie causarum finalium mutuo alia ab alijs causant, vel à se ipsis finaliter possunt. Secundo: quia, aut loquitur de fine *quis*, seu adipiscendos, vel de fine *cui*, adipiscendus est. Si primum: certissimum est non omnia à creaturis, neque à Deo in vnum tandem finem referri: cum neque creaturae, neque Deus omnia ad vnum aliquid, quo carebant, in solidum obtinendum efficiantur secundum: atque etiam certum est non omnia à creaturis rationalibus ad Deum tanquam ad finem *cui* referri: imò neque à Deo ad se tanquam ad finem *cui* de facto vniuersa referri mihi dubium non est: ut fusc tit. 2. controuert. de volunt. Dei ostendam: vbi germanum humani loci, *omniuersa propter semetipsam operantur* est, sensum mihi nullatenus aduersum dabo. Imò nihil propter se, tanquam finem *cui* operari posse Deum, cui creata cuncta intereunt, videtur alicui merito posset. Sed esto: ita de

facto ad se tanquam ad finem *cui* vniuersa sua opera referat Deus: liberè tamen refert, postèque non refert: ut omnes fatari tenentur: ergo non omnia ad causam aliquam primam finalem referenda necessariò sunt: ut opus erat ad hoc, ut de existentia causae primae finalis demonstratio adesset: ut euidens absolute est, non omnia in causam primam finalem esse necessariò referenda: cum sola agentia libera operentur propter finem, eaque in fine siue *qui*, siue *cui* sibi praestituendo libera sint, neque in vnum aliquem prosequendum fatali necessitate agantur. Ad haec finalis causa, ut causet, existentiam non requireret: imò verò, existentiae suae negationem seu praecisionem.

2 Vltimo loco relegenda à demonstrationibus existentiae Dei sunt, discursus subtiles Recentioris Antonij Perez Valiende, quibus quaest. 1. cer. 4. num. 3. & 7. ac deinceps contendebat Deum existere per se notum esse. Quorum fallaciam ibidem monstrauius. Nunc autem sequentibus discursibus, nihilo firmioribus, existentiam Dei demonstrari contendit. Primo in hunc modum: Possibile est ens necessariò existens, cui insint omnes perfectiones simpliciter simplices: alioqui haec mutuo sibi pugnant, quia mutuo sibi in bonitate excedunt, melioresque vicissim vnaequeque esset, quam alia, quae non esset ipsa, quam non ipsa, cum perfectio simpliciter simplex ea sit, quae melior est ipsa, quam non ipsa, seu quam omne quod ipsa non est. Mutua verò haec melioritas seu excellens simpliciter simplicium perfectionum euidenter repugnat: ut patet. Iam verò si ens in quo omnes perfectiones simpliciter simplices constuant est possibile, ut manet demonstratum: ergo possibile est ens necessariò, & à se existens, imperfectionis mixtura carens, quod plane Deus est. Pater euidenter: quia existere necessariò à se perfectio simpliciter simplex est: ac proinde quae in illud ens possibile cum reliquis constuat. Confirmant demonstrationem. Quia de ratione imperfectionis est melius esse non ipsam, quam ipsam: siquidem melius est esse ens non imperfectum quam imperfectum: atqui melius est esse Chimeram, quam Chimeram: ergo ens non imperfectum non est Chimera, sed possibile, ac subinde necessariò existens: quia posse non existere, carendum aliqua perfectione imperfectio est. Confirmant secundo: quia, si omne ens est ab alio, esse à se non erit entis differentia, sed Chimera: quod euidenter repugnat: cum enim esse ab alio euidenter imperfectio sit, omne ens esset imperfectum, quia non est Chimera: id quod implicatorium est. Cum nihil sit imperfectum, nisi ex defectu perfectionis, quae longe à Chimera abest. Eadem arguendi forma probatur possibile esse aliquod ens supremum, independentem, non imperfectum, immortale, incorruptibile: cum haec, & alia perfectiones excogitabiles sint: ex quo isto arguendi modo probatur illico possibile, atque exinde existens, nisi eo fallacia adesset.

3 Eam verò detegunt, atque discursibus hifce respondent Murciani Recentiores ex suis illis suppositis, & observationibus à nobis confutatis. quaest. 1. cer. 4. num. 5. & 6. quibus similibus Recentioris huius discursibus pro notorietate per se existentiae Dei ibidem num. 4. satisfaciebant. Quare tot observationibus Recentiorum omiffis demonstrationi huic, eiusque confirmationibus, & similibus alijs, quae facile efformari possunt, ut nuper dicebamus, facile respondemus iuxta doctrinam nostram datam citato cer. 4. num. 6. eos omnes discursus ex sola rerum possibilitate obiecta, seu apparente in cogitatione nostra, ad veram, & realem procedere, atque inde ad rerum, seu praedicatorum existentiam veram: quo nihil infirmius, fallaciusque esse potest. Id quod singulatim in discursibus factis sic ostendo: Primus enim discursus supponit possibile esse ens necessariò existens, cui insint omnes perfectiones simpliciter simplices, ac sibi proinde non repugantes: atque in apprehensione, & cogitatione possibile quidem est, hoc ipso, quod cogitatur: aut an necessaria existentia entis non repugnet, vere in re, ac proinde sit reuera possibilis, euidenter ex hoc discursu non constat: quare & in antecedenti, & in consequentia eiusque probatione supponitur probandum. Secundus discursus supponit definitionem imperfectionis vniuersam sumptam fallam. Nam imperfectiones, quae in creaturis sunt, non sunt meliores, quam suum non esse: alioqui melius esset non esse hominis, aut Petri, quam eius esse: solumque

verum